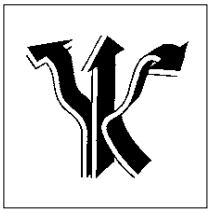

БІБЛІОТЕКА ЖУРНАЛУ
"ПЕРСОНАЛ"

Анатолій Кіндратенко

Етнічні війни проти українців

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

Анатолій Кіндратенко

ЕТНІЧНІ ВІЙНИ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

2-ге видання, доповнене

Київ 2007

ББК 63.3(4УКР)61–63
К41

Бібліотека журналу “Персонал”
заснована у 2002 році

Кіндратенко, Анатолій.
К41 Етнічні війни проти українців. — 2-ге вид., допов. — К.: МАУП, 2007. — 304 с. — Бібліогр. в кінці розд.

ISBN 978-966-608-817-1

На основі документів, повідомлень та свідчень тогочасних авторів, аналізу етнічного складу та класового походження правлячої кліки, кількості жертв різних сторін автор дійшов висновку, що війна 1917–1921 рр. в Московсько-більшовицькій імперії була не громадянською, а етнічною, спрямованою на винищення корінних народів, зруйнування їхнього господарства та вікового укладу життя.

Незважаючи на посуху та неврожай у п’яти південних губерніях Русі-України, голодомори на наших теренах стали логічним продовженням і різновидом етнічної війни, були штучно створені з метою якомога більшого винищення українців. За час етнічної війни та голодомору в 1917 — 1923 рр. в Русі-Україні загинуло близько 10 млн наших співвітчизників.

Розкуркулення та закріпачення селян, а також голодомор 1932–1933 рр. бачаться автором як реалізація планів, спрямованих на винищення українців як етносу.

ББК 63.3(4УКР)61–36

© А. М. Кіндратенко, 2006
© А. М. Кіндратенко, 2007, допов.
© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2007

ISBN 978-966-608-817-1

Розділ І

ГОЛОДОМОР 1921–1923 РОКІВ В РУСІ-УКРАЇНІ ЯК ПРОДОВЖЕННЯ ЕТНІЧНОЇ ВІЙНИ 1917–1921 РОКІВ

Передмова

Про голодомори написано так багато статей, досліджень, свідчень очевидців, що здавалося б, немає про що вже й говорити. Один професор історії України так мені й сказав: "Питання вичерпане, нічого нового ми не знайдемо". Але як на мене, то воно зовсім не вичерпане: відома приблизно дуже велика кількість жертв, відомі засоби здійснення злочинів, але надто мало сказано про організаторів злочинів та їхні мотиви. Проблема голодоморів, таким чином, з історичної перетворюється на історико-кримінальну. Праці, які ці питання порушують, аналізують і висвітлюють, можна порахувати на пальцях однієї руки. Ну, скажуть мені, злочинці відомі — компартія і московський ("російський") уряд, про це вже написано в усіх підручниках. Отже, значною мірою винні москвини, бо і компартія та була "російською".

Ці "пояснення" примітивні, убогі і не витримують найпростішої критики. Бо якщо це так, то чому не вимордовували голодом білорусів, татар або якийсь інший народ в багатонаціональній імперії? Окрім того, на таку підлість москвини психологічно не здатні.

Часто доводиться чути, головним чином від наших псевдопатріотів, що українські селяни були дуже непокірні, часто повставали, тому їх треба було упокорити, для цього й скористалися голодоморами. Але й це неправда. Найбільше антибільшовицьке селянське повстання було на початку 1921 р. у Тамбовській губернії під проводом Антонова. Чому ж тамбовських селян не вимордували голодом, адже у 1921–1922 рр. нагода була чудова?

У 1932–1933 рр. українських селян виморювали голодом, щоб загнати до колгоспів — є і таке "пояснення". Це чистісінька брехня, до 1932 р. 80–90 % українських селян, як овець, було загнано

до колгоспів, жодного серйозного опору при цьому вони не чинили, чому ж 9 млн покірних рабів було знищено в 1932–1933 рр.? Більше того, щоб вимордувати таку величезну кількість людей, у них треба було спочатку все забрати, загнавши до колгоспів.

Сталін "українців не любив" — ще одне "пояснення". Якщо ви не любите свого підлеглого по роботі, а того (не дай Боже!) уб'ють у під'їзді, то чи справедливо буде лише на цій підставі звинувачувати вас у цьому злочині? Мотиви мусять бути серйозніші. Окрім того, знищення українських рабів Сталіним на підставі лише нелюбові передбачає, що в 1931–1933 рр. він був абсолютним диктатором, а це не відповідає дійсності. На той час у нього було багато неприхованих ворогів, які в 20-х — на початку 30-х років відверто закликали до усунення його від влади й завдавали йому значно більше клопоту, ніж українські селяни. Окрім Рютіна, про якого я згадував у праці про голодомор 1932–1933 рр. [1], перелічу ще кілька, більшість із них не були його суперниками за посаду Генерального секретаря, а проти Сталіна виступали з принципових ідейних міркувань, отже, для нього були дуже небезпечні.

Преображенський Євген Олександрович. Обіймав різні відповідальні партійні та державні посади. У 20–30-х роках вважався провідним совєцьким економістом. У 1922 р. в одній із своїх промов назвав Сталіна неуком. Пропонував усунути його з посади Генерального секретаря на тій підставі, що у того ще було керівництво двома наркоматами, з якими Сталін не справлявся. З 1923 р. активно і неприховано діяв у троцькістській опозиції, хоч радикалізм Троцького не сприймав. Лише в грудні 1936 р. заарештований, а в липні 1937 р. страчений.

Бухарін Михайло Іванович. У 1928 р. назвав Сталіна "дрібним східним деспотом". Установив зв'язки з опальними Каменєвим та Зінов'євим, пропонував їм укласти проти "вождя" спілку, бо "Сталін — інтриган найгіршого ґатунку". Ці його слова розмножили "молоді троцькісти" у вигляді підпільної летючки від 20 січня 1929 р. Намагався перетягнути на свій бік нікчемних Ворошилова і Калініна, вів залаштункові переговори з головою ОГПУ Ягодою та його заступником Тріліссером з метою усунути Сталіна від влади (а вони могли це реально зробити), називав його Чингіс-ханом. Про все це Сталін знав, але Бухарін продовжував займати важливі державні посади, зокрема в 1934–1936 рр. він був відповідальним редактором газети "Известия". Лише на початку 1937 р. Бухарін був заарештований, а в березні 1938 р. страчений.

Залуцький Петро Антонович. Обіймав різні партійні та державні посади. З 1920 р. — член Президії і секретар ВЦВК. У 1922–1925 рр. — секретар Уральського, потім Північно-Західного бюро ЦК РКП(б), Петроградського губкому РКП(б). На XIV з'їзді компартії у грудні 1925 р. звинуватив Сталіна в узурпації партійної влади і запропонував позбавити його посади Генерального секретаря. Незважаючи на це, з 1928 по 1934 р.– голова Нижньоволзької крайової ради народного господарства, обіймав інші відповідальні державні посади, продовжуючи займатися антисталінською діяльністю. Заарештований у грудні 1936 р., страчений у січні 1937 р.

Бєлобородов Олександр Георгійович. Обіймав важливі партійні та державні посади, зокрема з жовтня 1921 р. — заступник наркома, а з серпня 1923 р. по 1927 р. — нарком НКВД. При ньому в листопаді 1923 р. із НКВД знову стало окремою структурою ОГПУ. (Чи не тому, що ОГПУ повинно було керуватися жидами, а не москалем Бєлобородовим?). Друг Троцького, який жив у його квартирі після виселення з Кремля, але особистий ворог Сталіна. Протягом 1923–1927 рр. підписав кілька троцькістських заяв, спрямованих проти Сталіна. Незважаючи на все це, лише в кінці 1936 р. був заарештований, а в лютому 1938 р. — страчений.

Можна назвати й інших високопосадових комісарів, які відкрито домагалися обмеження влади Сталіна та усунення його з посади Генерального секретаря партії. Всі вони були знищені ним лише в 1937–1939 рр. Якщо в 1931–1933 рр. Сталін був необмеженим диктатором, то чому не стратив їх раніше, а чекав 1937 р.? Та тому, що в 1931–1933 рр. таким він ще не був. Щоб стати диктатором, треба було підпорядкувати всесильне і незалежне від компартії ОГПУ-НКВД, а це йому вдалося зробити лише наприкінці 1936 р., змістивши Ягоду (Ієгуду) з посади комісара цієї лиховісної установи й призначивши на неї секретаря ЦК по силових структурах москаля Н.Єжова. А доти він змушений був зважати на думку інших членів Політбюро, а також на ОГПУ, яке здійснювало контроль не лише над усім життям країни, але й компартії. Спроба Сталіна опанувати ОГПУ в 1929–1931 рр. закінчилася провалом (див. працю [1]). Не будучи всесильним диктатором у 1931–1933 рр., Сталін не може цілковито нести і відповідальність за людомор 1932–1933 рр. До того ж, операція із його створення була такою грандіозною, що органі-

зувати її не могла одна особа чи навіть компартія, а міг лише той народ, який прийшов до влади в 1917 р. й контролював усі сфери партійно-державного життя в Московсько-більшовицькій імперії.

Голодомор 1921–1923 рр. в Русі-Україні був першою пробою сил, досвідом, на якому відпрацьовувався значно більший за розмахом людомор 1932–1933 рр., що мав за мету тотальне винищення українців. Хто здійснив голодомор 1921–1923 рр., той планував і вчинив людомор 1932–1933 рр., хоч це на перший погляд і не дуже помітно, тому недосвідченому читачеві може подаватися науковоподібна нісенітниця. А щоб зрозуміти, хто організував голодомор 1921–1923 рр., треба уважно придивитися до складу правлячої кліки більшовицької імперії та її дій у 1917–1921 рр., той склад повільно, дуже повільно змінювався Сталіним протягом майже 20 років.

Противники Сталіна мали чудову нагоду повалити його, звинувативши в масовому народовбивстві голодомором, про що вони мали б напевно знати, якби голод 1932–1933 рр. справді організував саме Сталін. Але так не сталося, і це свідчить, що до людомору він причетний не більше, ніж інші. Насправді голод організували жиди, господарі країни, але звинуватити їх — це вже "антисемітизм", страшний злочин, за який розстрілювали.

Голодомору 1921–1923 рр. передувала кривава війна. В ній, за офіційними визнаннями, загинуло 13 млн москвинів і 7 млн українців. Це значно більше, ніж померло українців під час першого штучно організованого голодомору, і це число наближається до кількості жертв людомору 1931–1933 рр. Мені не траплялися праці, у яких би наводились та аналізувалися такі величезні втрати українців у 1918–1920 рр. Ту війну називають громадянською, але це є підміною понять, отже, неправдою. На сторінках цієї праці доводиться, що то була етнічна війна, її вістря було спрямоване на винищення народу (етносу) як цілого, в першу чергу найкращої його частини. Організували ту криваву різню жиди, що під облудними гаслами соціальної революції захопили владу в Московській імперії внаслідок жовтневого перевороту 1917 р. Про це пишуть вони самі, а також американці, англійці, німці, москвини, лише українці, які найбільше постраждали від жидів, дотримуються цвинтарного мовчання, а деякі дійшли до такої ницості та паскудства, що навіть нав'язуються їм у друзі.

Вивчаючи літературу про події 10–30-х років минулого століття в Русі-Україні та Московії, я дійшов однозначного висновку: історики, які їх описують і прямо не називають жидів головними дійовими особами, або перебували під їхнім контролем і не могли писати правду, або були (чи є) фальсифікаторами. Фальсифікатом-сурогатом є всі підручники з історії, що описують той період і замовчують жидівські злочини.

Етнічний склад правлячої кліки Московії в 1917–1921 роках

Наприкінці XIX — на початку XX століть у Московії, як гриби, почали створюватися так звані соціал-демократичні організації. Треба не приховувати і не замовчувати, а навпаки: наголошувати на тій обставині, що соціал-демократичний рух значною мірою був рухом жидівським. Жиди, відповідно до своєї божевільної мрії захоплення політичної влади, яку вони виношували століттями, намагалися спекулювати невдоволенням незаможних верств населення своїм становищем: важкою працею, бідністю, соціальною невлаштованістю, з одного боку, та слабкістю царської влади — з іншого.

На той час жиди не були пригнобленим народом, як те стверджували комуністичні дослідники або історики-фальсифікатори у наш час. Вони були принаймні рівноправні з москвинами, а деякі формальні обмеження, наприклад, смугу осілості, легко обходили. Насправді за тих часів жиди були привілейованою меншиною і розпочали рішучу боротьбу за владу з москалями у Московській імперії. Для цього вони створили суто жидівські партії (сіоністи, Бунд, Паоле-Ціон та інші), куди не жиди та вихрещені жиди не допускалися (так що навіть сам Карл Маркс — вихрещений жид — не міг бути їхнім членом), а також буцімто москальські партії, керівництво в яких цілковито належало жидам. Навіть важко уявити, який би галас вони здійняли у наш час, скільки було б звинувачень у фашизмі та нацизмі, якби в Україні була створена партія, членами якої могли б стати лише чистокровні українці. Хочу нагадати, що і тепер до державної служби в Ізраїлі не допускаються не лише не жиди, але навіть і ті жиди, у яких друга половина (член подружжя) є не жидом. Нам є чого у них повчитися.

Жиди розуміли, що суто жидівські партії нічого не могли змінити, зважаючи на мізерну кількість їх (3–3,5 %) в імперії та ізольованість від решти населення. Очолювані ними нібито московинські партії мали значно більші перспективи для захоплення влади. Як повідомляє М. Рафес, дослідник жидівської так званої соціал-демократичної організації (Бунду), в 1904 р. загальна кількість членів цієї партії становила 20 тис. осіб і більш ніж удвічі перевищувала чисельність "рускіх" партійних організацій, що також переважно керувалися жидами, які змінили свої прізвища. Надалі кадри, особливо керівні, "рускіх" соціалістичних чи комуністичних організацій значною мірою набиралися з Бунду. У переважної ж більшості не жидів — керівників цих партій — дружини були жидівками, таких жиди вважають за своїх, і невелику їх частину допускають до керівництва "гоями". Навіть у Плеханова, "батька руской соціал-демократії", дружиною була Розалія Марковна, так само і в нашого Винниченка.

Д. Волкогонов пише, що для інтелектуального обличчя, соціального становища та моральних якостей людини національне походження не має жодного значення [2, 44]. Це дуже велика помилка, яку роблять майже всі історики. Твердження Волкогонова лише певною мірою справедливе для більшості європейських народів, в основі яких лежить християнське виховання та гуманістичні ідеали, і зовсім не стосується жидів. Бо саме походження людини визначає її моральні цінності, поведінку, а дуже часто і соціальне становище. Зважаючи на расистські основи юдейського виховання та їхню корпоративність ("Жиди! Допомагайте один одному, навіть коли ненавидите один одного", — повчає Катехізис жида в СССР), їхню революційну активність і підступність, спрямовану на захоплення влади, підкорення та поневолення "гоїв", — зрівняльний підхід у питанні походження керівників революційних рухів є фальсифікацією історії і мало чим відрізняється від обивательського висновку "аби людина була гарна". А ця "гарна людина" є звичайнісіньким шахраєм і пройдисвітом, дияволом в ангельській машкарі. Так, наприклад, у багатьох принципових питаннях Ленін-Біснуватий у 1917–1918 рр. не те що протягом року — протягом кількох місяців змінював свої погляди на прямо протилежні, демонструючи таким чином свою безпринципність і відсутність ідеалів. За що він боровся, що обстоював? А те, що відбувалося потім протягом на-

ступних кількох десятиліть. Чи влаштовувало це тих москвинів, які повірили йому й підтримали в 1917–1918 рр.? Дитяча довірливість і політична сліпота дорого їм коштували, бо більшість із них врешті-решт були фізично знищені. Малограмотному обивателю вибачити політичну сліпоту можна, але для серйозного дослідника або того, хто удає із себе такого, це неприпустимо.

Всю історію марксисти зводили до боротьби класів, а поведінку людини пояснювали лише її соціальним станом, ігноруючи походження, виховання, емоції тощо. Здається, від першого вже відмовились. Що ж стосується того, щоб враховувати етнічне походження та виховання історичних "героїв", то до цього ще не дійшли, і даремно. В певних питаннях воно може бути вирішальним і пояснити багато з того, що, на перший погляд, видається диким і абсурдним.

А я трохи відступлю від теми, щоб визначитися з поняттями, бо деякі читачі мене вже, напевно, звинуватили в "антисемітизмі".

Перш ніж про щось говорити, треба визначитися з термінологією, бо мова є не лише засобом спілкування, але також інформативною системою. В ній поняття мусять бути чітко визначені, якщо ми хочемо, щоб всі розуміли один одного. А це означає, що одне й те саме слово повинно мати однаковий зміст для всіх. Бо якщо хтось буде говорити "барани", а матиме на увазі козлів або свиней, то його розмова з іншими буде нагадувати спілкування сліпого з глухим. Підміною та невизначеністю понять найчастіше зумисне користуються різні пройдисвіти і шахраї, хоча дехто робить це несвідомо, за інерцією, внаслідок своєї необізнаності. Так, наприклад, за безцінь придбаний завод чи інше підприємство називають приватизацією, хоча по суті це — крадіжка серед білого дня на очах у всіх. Відповідно повернення нахабно вкраденого є не реприватизацією, а торжеством справедливості, за умови, звичайно, що "злодії сидітимуть в тюрмах".

Тема цієї роботи вимагає визначитися з такими поняттями, як єврей, жид, юдей, семіт, антисеміт, націоналіст, громадянська війна, етнічна війна та іншими. Отже, зупинюсь на цьому дуже стисло.

Євреї або гебреї — одне із семітських племен, яке дуже давно кочувало в Палестині й згадується у Біблії. Вже в I ст. після Н. Х. вони розсіюються між іншими народами й поступово зникають.

З кінця XIX ст. жиди (юдеї) почали інтенсивно шукати місця у світі для створення власної держави. Але держави створюються за національною, а не релігійною ознакою, тому з того часу жиди все частіше почали називати себе євреями, тобто, вони, мовляв, є прямими спадкоємцями того давно зниклого семітського племені. Це зовсім не означає, що вони намагалися створити власну державу лише в Палестині, місця шукали в різних частинах світу. Так, після захоплення влади в Московській імперії 1917 р., в 20-х–30-х роках минулого століття вони планували створити свою державу в Криму та на півдні Русі-України. Це було однією з причин (однією, але не єдиною!) масового винищення ними українців в 10-х–30-х роках XX ст. та виселення татар з Криму в 20-х–40-х роках. Значно докладніше про все це — в роботі [10].

Жиди — група людей різного етнічного та расового походження, що сповідують юдаїзм або виховані на його засадах. Слово жид вживалось в усій українській класичній літературній спадщині, зокрема нашими геніальними мислителями та поетами Тарасом Шевченком та Іваном Франком. 27 липня 1917 р. Центральна Рада вибрала Генеральний Секретаріат тобто Уряд України, де зокрема були, цитую дослівно: “Ол. Шульгин — ген. секретар міжнаціональних справ; І. Зільберфарб (від жидів), В. Міцкевич (від поляків) — товариші (заступники) секретаря міжнаціональних справ” [30].

В Уряд України — “Раду Народніх Міністрів”, сформований 26 січня 1918 р., входив, цитую, “Мойсей Зільберфарб — жидівські справи” [30].

26 грудня 1918 р. Директорія доручила В.Чехівському створити кабінет міністрів, до складу якого увійшов “А. Ревуцький — жидівські справи” [30].

Як бачимо, слово жид в Україні не було образливим, бо міністрів офіційно образливими словами не називають. Але указом керованого жидом В.Бланком-Лєніним Совєта народних комісарів від 9 серпня 1918 р. було наказано: для означення назви правлячого народу вживати слово єврей; слово жид вважати за образливе. За вказівкою Лазаря Кагановича, одного з провідників правлячої жидівської кліки, в Україні навіть був введений указ, згідно з яким за слово “жид” можна було отримати три роки в’язниці, але ще до закінчення цього терміну жиди-“товаріщі”